

[Socialministeren.]

ske liv er det imidlertid ikke muligt at drage en skarp skillelinje på dette område. I en meget stor del af de tilfælde, der rubriceres som socialt betinget erhvervshæmning, spiller fysiske eller psykiske sygdomme en større eller mindre rolle. Det vil derfor føles kunstigt at holde de sociale tilfælde uden for loven.

I øvrigt bør det være et grundsynspunkt, at alle medborgere, der har behov for lovens hjælpemuligheder, bør være berettiget dertil, også fordi samfundet må være direkte interesseret i, at revalideringen bliver gennemført. I overensstemmelse hermed foreslås det, at loven skal kunne finde anvendelse på alle erhvervshæmmede uden hensyn til erhvervshæmnings årsag, og at der i øvrigt ikke skal stilles betingelser med hensyn til forsikringsforhold eller alder.

Med hensyn til lovforslagets placering over for den øvrige lovgivning skal jeg bemærke, at reglerne om særforborg i forsorgsloven og speciallovene om åndssvage, blinde og døve opretholdes, og at forslaget heller ikke griber ind på ulykkesforsikringsområdet. Heller ikke den lovgivning, der hører under indenrigsministeriet, berøres, men det foreslås, at indenrigsministeren efter forhandling med socialministeren udfærdiger nærmere retningslinjer for samarbejdet mellem sygehuse og læger og de ved forslaget forudsete amsrevalideringskontorer.

Da gennemførelse af revalidering i høj grad er en samfundsinteresse, kan man spørge, om der i loven bør være regler om iværksættelse af revalidering ved tvangsforanstaltninger. Det er imidlertid et — efter min mening helt rigtigt — hovedsynspunkt i den nyere sociallovgivning, at samfundets hjælpeforanstaltninger inden for almene rammer i videst muligt omfang bør betragtes som et tilbud til den enkelte. Jeg kan her henvise til, at dette synspunkt går som en rød tråd gennem den nye lovgivning om børneforsorg og åndssvageforsorg. Det samme synspunkt er fastholdt i det lovforslag, der her fremsættes. Dog vil jeg i denne forbindelse nævne, at invalideforsikringskommissionen har stillet forslag om, at invalidepension skal kunne nægtes i tilfælde, hvor det ved optrænings- eller uddannelsesforanstaltninger må anses

for muligt at forbedre ansøgerens erhvervssevne så meget, at erhvervsevnen herefter ikke længere vil være betydeligt nedsat i lovens forstand. Dette er en naturlig konsekvens af hele den bestræbelse, der bør udfoldes for at sætte aktivitet i stedet for passivitet, arbejde i stedet for underhold.

Som jeg har nævnt, har der hersket betydelig usikkerhed med hensyn til den støtte, der fra det offentlige bør ydes til etablering og drift af revalideringsvirksomheder og særlige virksomheder, der skaber beskæftigelsesmuligheder for invaliderede, de såkaldte beskyttede værksteder. På dette punkt indeholder lovforslaget rammebestemmelser i § 5 og § 10, der fastslår, at der på nærmere vilkår kan ydes lån eller tilskud til foranstaltninger af denne art. Det er en forudsætning for forslagens bestemmelser, at der — ikke mindst fra kommunernes side — vil blive ydet en økonomisk indsats på dette område, og der er medtaget en udtrykkelig bestemmelse om, at kommunernes deltagelse i udgifterne kan fastsættes som vilkår for statens ydelse af tilskud.

I øvrigt er det tanken, at det repræsentative samordningsudvalg, der foreslås nedsat, skal medvirke til den nærmere fastlæggelse af praksis på dette område, men der er i bemærkningerne til forslaget skitseret visse hovedsynspunkter for de varierede tilskudsformer, der kan komme på tale. Jeg er rede til at drøfte disse spørgsmål nærmere i det udvalg, som jeg forventer at det høje ting vil nedsætte til behandling af spørgsmålet.

En anden vigtig nydannelse er lovforslagets § 7, hvorefter der under en revalidering kan ydes en særlig underholdshjælp. Når man tager den uensartethed — for ikke at bruge et stærkere ord — i betragtning, der hersker på dette område, tror jeg, at alle vil være enige med regeringen i, at der trænges til en grundig sanering. Det gode princip, der var en rettesnor for socialreformen i 1933 — ensartet hjælp i ensartede tilfælde — har ikke kunnet fastholdes på dette spredte lovgivningsfelt. Tiden er imidlertid nu inde til, at der skabes lige vilkår for alle, der modtager erhvervsmæssig revalidering. Det gælder om at få en smidig ordning, der kan tilpasses de individuelle tilfælde, og samtidig må hjælpens størrelse indebære en op-